

Ὁ ἥλιος

Τὸ σκοτάδι ἀρχίζει νὰ διαλύεται. Ἡ ἡμέρα ἔρχεται. Τὸ φῶς ξυπνᾷ τὴν κοιμισμένη φύσι. Ὁ ἥλιος, ὁ ζωοδότης βασιλιάς τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, προσβάλλει ὀλόλαμπρος καὶ μεγαλοπρεπῆς θερμαίνοντας καὶ δίνοντας ζωὴ σὲ ὅλη τὴν πλάσι. Ἀπέραντη εἶναι ἡ καλωσύνη του. Στὸ πέρασμά του κανένα δὲν ἀδικεῖ. Οἱ πεντάμορφες κόρες του, οἱ ἀκτίνες, εἰσχωροῦν μὲ τὴν ἴδια καταδεκτικότητα στὴν καλύβα τοῦ πτωχοῦ καὶ στὸ μέγαρο τοῦ πλουσίου. Κτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ φτωχοῦ καὶ μὲ τὸ φῶς, ποὺ ἀπλώνουν, δίδουν μαζὶ καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴν παρηγοριὰ στὴ δυστυχία.

Καὶ ἀπὸ τῆς φυλακῆς τὸ σιδηρόφρακτο παράθυρο περνοῦν καὶ συντροφεύουν καὶ παρηγοροῦν στὸ σκοτεινὸ ὑγρὸ κελλὶ τοῦ τὸν φυλακισμένο. Ὅλα τὰ χρώματά του, ὅλη τὴ χάρι του καὶ ὅλη τὴν τέχνη του τὴν ἐξώδευσε ὁ οὐρανὸς γιὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ρόρα αίματοβαμμένα τὰ σύννεφα στολίζουν τὸ ὀλόξανθο κεφάλι του. Καὶ τὰ ταπεινὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, τὰ δένδρα τοῦ κάμπου, τοῦ βουνοῦ, ἡ θάλασσα καὶ ὀλόκληρη ἡ πλάσι προσκυνάει καὶ χαίρει γιὰ τὸν ἐρχομὸ του. Καὶ αὐτὸς πάντοτε ὑψηλά, ὑψηλότερα ἀνεβαίνει σὲ ἄρμα χρυσοπὸ καὶ μὲ ἀλάνθαστο χέρι ὀδηγεῖ τὰ ὀλόλευκα καμαρωτά του ἄλογα. Ἄνθρωπος κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κοιτάξῃ κατάματα, γιὰτὶ ὁ ἥλιος, χρόνια τώρα, εἶναι βασιλιάς, καὶ ὁ βασιλιάς καὶ ἄρχοντας τοῦ κόσμου δὲν θέλει νὰ δοῦν τὸ μεγαλεῖο του τὰ μάτια τοῦ ταπεινοῦ ἀνθρώπου.

Βασιλιάς τρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν τὸ βράδυ ἀποσύρεται γιὰ νὰ ἀναπαυθῆ, παίρνει μαζὶ του τὶς κόρες του καὶ ἀφίνει τὴ γερασμένη γῆ σὲ βαθὺ σκοτάδι. Πάλι ὅμως θὰ φέρῃ τὸ ἀτίμητο φῶς του καὶ τὴ χαρὰ στὰ δάση καὶ στοὺς κάμπους, στα χωριὰ καὶ στὶς πολυθόρυβες πολιτεῖες.

Ἰ ω. Κ α ν ά κ η ς
Γ' Γυμνασίου